

BRA TRSTV 4

EVANGELICKÝ ČASOPIS PRO MLÁDEŽ roč. 50/2009

SBOR

PŘÁTELSKÝ

VŠEM
GENERACIŇM

Úvodník: Úvodník přátelský všem generacím	Tomáš Groll	2
Ester: Úděl Božího lidu	Jaroslav F. Pechar	4
Sbor přátelský všem generacím:		
• Kouká do mobilu i při čtení z Písma!!!	Eva Crollová	5
• Zkusili jste už?	Marie Medková	7
• Anketa		8
O čem se v Diakonii (ne)mluví: Dobrovolnice	Pavína Mačková	10
e!BULVY		11
Uchu pro potěchu: Delirious!	Tomáš Koutecký	12
Povídka: Životní zkratka	P. P. Payne	17
Ježíšovy tituly: Syn člověka	Roman Mazur	18
Božský vtipy	TG&JJ	18
Šimon, Eliška & babyboom: Dopis čtvrtý	Eliška	19
Věřím na pravdivé prostředí; rozhovor	Olcha Richterová	20
Kostelíček v podhůří Jeseníků	Jaroslav Petřík	22
Clou for tonight; recenze	Pavel Martinů	24
Podivuhodný případ Benjamina Buttona; recenze	Martina Černá	25
Střípky z kultury	Klára Schneiderová	25
Všimli jsme si	Lenka Juřenová	26

Autor obálky: Poldislaf

ÚVODNÍK PŘÁTELSKÝ VŠEM GENERACÍM

Tomáš Groll

MILÁ ČTENÁŘKO, MILÝ ČTE- ČASOPIS PRO VŠECHNY GENE-
NÁŘI, BRATRSTVO JE ČASO- RACE.
PIS PŘIPRAVOVANÝ HLAVNĚ JAK BY MĚL TEDY VYPADAT
PRO EVANGELICKOU MLÁDEŽ. ČASOPIS PŘÁTELSKÝ VŠEM GE-
I REDAKČNÍ RADA JE TVOŘE- NERACÍM? URČITĚ BY JEHO
NA PŘEVÁŽNĚ SVOBODNÝMI PÍSMO MĚLO BÝT VĚTŠÍ, ABY
MLADÝMI A STÁLE STUDUJÍCÍMI PÍSMO MĚLO BÝT VĚTŠÍ, ABY
LIDMI, PŘESTO SI JSME VĚDO- SI JEJ SNÁŽE PŘEČETLI STAR-
MI, ŽE MNOHO NAŠICH ČTE- ŠÍ LIDÉ. FONT PÍSMO BY MĚL
NÁŘŮ SE UŽ PŘESTALO POVA- BÝT ZAJÍMAVÝ A NETRADIČ-
ŽOVAT ZA MLÁDEŽ. NĚKTEŘÍ NÍ, ABY UPOUTAL POZORNOST
UŽ PŘED NĚKOLIKA DĚSÍTKA- I MLADŠÍ GENERACE. A MĚL BY
MI LET. JEJICH STÁLÝ ZÁJEM PŘINÁŠET INFORMACE, KTERÉ
O TENTO ČASOPIS MŮŽE BÝT JSOU PRAKTICKÉ PRO KAŽDOU
VYSVĚTLEN DVĚM ZPŮSOBY. 1. GENERACI.
NAŠI ČTENÁŘI ZŮSTÁVAJÍ MLA- VĚŘÍME, ŽE NEJEN TOTO ČÍS-
DÍ V DUCHU. 2. BRATRSTVO JE LO BRATRSTVA TAKOVÉ INFOR-
MACE PŘINÁŠÍ. 6

„Kdyby byl svět dokonalý, byl by už on sám bohem a po Bohu by mi v něm nezůstávala ani otázka. Bůh, který by se narcisistně vzhlížel v neporušeném zrcadle svého dokonalého, zcela zharmonizovaného světa bez rozporů, protikladů a záhad, to by nebyl můj Bůh, Bůh Bible, Bůh mé víry. Příběh, který vypráví Bible, není sladká idyla, nýbrž zneklidňující drama; svět, o němž mluví Písmo, má (stejně jako náš dnešní svět) krvavé a bolestné rány – a Bůh, jehož zvyvá, je nese také.“

ÚDĚL BOŽÍHO LIDU

Jaroslav F. Pechar

Est 3

Mordekaj porušil králův příkaz klanět se Hamanovi. Jako žid to dělat nebude. Boží lid je jiný. Je žid. No a co?!

Nastal měsíc Nisan. Všichni židé si připomínají vyjití z Egypta – a najednou v předvečer Hodu beránka je vydán edikt o jejich zničení. Před staletími procházel o noci 14. nisanu Egyptem anděl smrti a přeci židé obstáli. Obstáli právě proto, že byli jiní než všichni ostatní. Oni jediní se oddělili ke službě Hospodinu, oni jediní slavili Hod beránka, oni jediní potřebovali veřeje svých dveří krví a tak anděl smrti minul jejich domy. A teď je to tu zas. Opět mezi jejich domy prochází anděl smrti, tentokrát v podobě královského výnosu. Chce jim přinést smrt za to, že jsou jiní. Kniha Ester chce říci, že je potřeba zůstat jiní, i kdyby hrozilo nebezpečí sebevětší. A tak jsou židé stále „ti jiní“, stále hledají Boží vůli a snaží se podle ní žít. Stále žijí jako lid, roztroušený a oddělený mezi národy po všech krajinách všech možných království. Zachovávají zákony odchylné od zákonů všech národů a jsou-li v rozporu s jejich vírou, pak se neřídí ani zákony královskými. Jak víme, vydrželo jim to po tisíciletí až podnes – a křesťané to mají po nich. Je křesťan. No a co?! To je nějaký důvod, proč neuposlechnout králova rozkazu? To je snad důvod, proč nejít k volbám? Neskládat přísahu? Odmítnout střílet do lidí a nebo naopak jít a bojovat proti vládě, když si začala osobovat božskou moc?! To všechno jsou problémy, se kterými se musejí vypořádávat již první křesťanské sbory – kdy je ještě možno uposlechnout, kdy je čas dávat císaři císařovo a kdy už se císař dožaduje toho, co je Boží a tudíž je mu to nutno odepřít – a nést důsledky tohoto odepření. Jsme u těch desítek a stovek křesťanů, kteří odmítli obětovat císaři a skončili mučednickou smrtí. U desítek a stovek křesťanů, kteří odmítli přísahat na „Blut und Boden“

Ester, Galleria degli Uffizi, Florence, 1450

– půdu a krev – a skončili jako potrava pro plameny spaloven nacistických koncentračních táborů. U desítek a stovek křesťanů, kteří se odmítli na správné straně barikády zapojit do třídního boje a tak se ocitli na té druhé straně a na jejich hlavy dopadla ocelová pěst dělnické třídy. Je to jen shoda dat, ale právě v jarní době (ve které je onen 13. nisan) proběhly v tehdejší Československu největší komunistické zásahy proti řeholníkům. V březnu 1950 byla projednána „akce VŽK“, při které bylo později internováno na 10 000 řeholnic a 13. dubna byla v roce 1950 zahájena „akce K“, při které bylo do centralizačních klášterů převezeno téměř dva a půl tisíce mnichů. A přes veškerý ideologický nátlak jen málo řeholníků či řeholnic podleho a vystoupilo ze svých řádů.

Být jiný a trvat na své jinakosti je úděl Božího lidu. Netřeba záměrně provokovat! Mordekaj nechtěl provokovat – jen zůstal jiný. Tam, kde jde o něco důležitého, tam je potřeba stát jasně na svém a necouvnout ani o krok. Tam je potřeba zůstat jiný a na své jinakosti trvat, děj se co děj. Co prospěje člověku, získá-li celý svět, ale ztratí svůj život? ■

KOUKÁ DO MOBILU I PŘI ČTENÍ Z PÍSM!!!

Eva Grollová

Ilustrace: Hana Běťáková

Před pár lety jsem v zahraničí potkala specialistku na život seniorů ve sboru. Navštěvuje kostely a sborové budovy a sleduje, jak vyhovují starším lidem a těm, kteří jsou nějak omezeni v pohybu nebo, jak říkají odborníci, jejichž smyslové vnímání je sníženo. Pečlivě sleduje co chybí a co by se dalo upravit. Pravda, církev si může dovolit hradit její mzdu a hlavně má prostředky na potřebné úpravy a vybavení - kvalitní zábradlí, vhodné židle, zesilovací zařízení, čitelné nápisy, madla, bezbariérový přístup, místo, kde se dá odložit hůl apod. Máme naději, že dnes už stavební fakulty i jiné školy vedou studenty k větší citlivosti k potřebám seniorů a lidí s postižením. Jistě existují i užitečné příklady, které nevyžadují stavební úpravy. Třeba jen dobře umístěná lavička před kostelem nebo vhodně rozmístěné židle, aby při Večeři Páně nemuseli všichni stát. Nenašel by se v církvi někdo, kdo

by se tomuto tématu věnoval a dal dohromady pár lidí a dobré nápady?

Ne vždycky je to otázka peněz. Také náplní práce specialistky na život seniorů ve sboru není jen zájem o materiální vybavení. Všimá si skladby programů, jestli začátky sborových akcí vyhovují seniorům, jestli někdo organizuje svoz nebo doprovod apod. Bariéry staví i naše nevířavost, stereotyp nebo neochota něco měnit. A ti, kterých se problém nejvíc týká, se většinou sami neozvou. Na druhou stranu pomáhání má také svá pravidla. Někdy taková super-ochotná sestra nebo bratr může napáchat víc škody než užítku. Vzpomínám na prchajícího muže, který se děsil jakékoliv sborové akce, aby nebyl uměle vtahován do děje, který by ho jinak docela zajímal.

Sborové prostředí je jedinečné tím, že se v ideálním případě potkávají na jednom

místě všechny generace. Nedávno jsem navštívila sbor, kde jsem nebyla víc než třicet let. Už tehdy na mne vybavení sborových místností působilo jako sbírka odložených židlí po předchozích generacích. Když jsem uviděla stejný, jen o dost sešlejší, nábytek a dokonce stejné nic neříkající dekorace na stěnách, padla na mne tíseň. Jaká generace to tady žije? Tady se schází n e d ě l k a

a mládež? Členy sboru jsou lidé, kteří mají nádherné zařízené byty. To jim nezáleží na sborovém prostředí nebo zde fungují silné vnitro-sborové staromilské siločáry? Víím, že na mnoha místech je nedostižný ideál, aby si sami děti a mládež mohli přizpůsobit místnosti pro své aktivity. Ale jak se mohou cítit ve sboru jako ve svém, když kolem sebe ani očima nezachytí něco, co je „jejich“, co je jim blízké?

Ráda vidím, že některé naše sbory svým vybavením i programem, dokonce třeba fungujícím mateřským centrem, jsou „přátelské“ k miminům a jejich maminkám. Vidět v kostele po bohoslužbách frontu na přebalovací pult, to je opravdu nádherný zážitek. Moc bych si přála, aby si tyhle děti zvykly ve svém sboru žít a stal se pro ně druhým domovem.

Jistě, materiální vybavení není všechno. V anglické reformované církvi udělují certifikát Sbor přátelský dětem. Aby sbor certifikát získal, musí splnit několik kritérií. Např. sborové prostory a vybavení musí být pro děti bezpečné, ti, kteří mají na starosti dětské a mládežnické programy, se musejí stále vzdělávat, jsou vytvářeny příležitosti, aby

děti i mládež byli zapojeni do bohoslužebného života, mládež má prostor pro vyjádření svého názoru, sbor má zpracovanou vizi nebo plán pro rozvoj práce s dětmi a mládeží atp. V této církvi je ustavena komise, která poměrně jednoduchým způsobem prověřuje

žadost sboru a rozhoduje o přidělení certifikátu. Jednou za tři roky se hodnotí, jestli programy skutečně běží. Ne-

vím, jak by něco takového fungovalo v naší církvi, ale připadá mi, že jmenované požadavky nejsou nic mimořádného a měly by platit i bez certifikátu. Zároveň si dokážu představit, že inspirace se dá snadno přenést z jednoho sboru na druhý a zdravé hecování by také nemuselo být na škodu.

Téma „sbor přátelský všem generacím“ mne svádí k přemýšlení o prostředí a programech, které hýčkají všechny generace. Sborový život v sobě nese také přijetí odpovědnosti a konkrétních úkolů. V mezigeneračním prostředí navíc velkou míru tolerance. Někdy to vypadá, že už ani nemluvíme stejným jazykem. S úzkostí sledujeme, že naše děti víc žijí ve virtuálním světě a vytvářejí nám neznámá nová společenství. Co nové komunikační technologie udělají se sborovým životem? Snad nás čekají i příjemná překvapení.

A ten pacholek s mobilem? To byl můj syn. Vůbec jsem se nemohla soustředit, měla jsem pocit, že to každý vidí. Až další neděli jsem si všimla, že v mobilu pozorně sleduje čtený text z Bible...

Ilustrace: Jakub Jun ■

CO BYSTE ZMĚNILI?

anketa

V našich sborových prostorách bych provedl zateplení kuchyně, udělal bezbariérový přístup (i když vím, že to prakticky nejde) a zvětšil skříň na zpěvníky.

Lavičky před kostel. Není si kam sednout, a tak lidé stojí a pak rychle odcházejí.

Abych se cítila v kostele dobře, ráda se spokojím s jakoukoli dýchající místností zásobenou dostatkem tepla a světla. A když se přidá naladěný klavír, případně varhany, kterým visí tóny u méně než dvou rejstříků ze tří, jsem téměř v sedmém nebi. K tomu mi chybí hlavně moji milí. Lidé, kteří se do kostela přišli nadechnout nebo jen oblažit ostatní svou milou a nekomplikovanou přítomností a přispět k Duchu setkání. Když chybí ti dva poslední, „sebenačančanější“, sborové prostory toho moc nespraví.

Náš sbor bude přestavovat faru pro nového faráře a tak doufám, že už bude mít parametry moderní fary. Postrádáme koutek pro maminky s dětmi, aby se měly kam uchýlit, když děti zlobí. ■

ZKUSILI JSTE UŽ?

Marie Medková

- uklidit před kostelem a modlitebnou?
- zkrášlit nástěnku před kostelem nebo pořídit pěkné barevné nástěnky do sborové klubovny, kde by se mohly průběžně prezentovat aktivity generačních skupin ze sboru?
- pořídit a průběžně doplňovat nástěnku s fotografiemi aktivních členů sborů (s krátkými popisky)?
- zřídit pro rodiny s malými dětmi dětský koutek, hernu (se zvukovým přenosem z bohoslužeb) nebo dokonce samostatnou skupinu Nedělní škol(k)y?
- pomoci faráři vést vyučování náboženství, pro které společně vymyslíte zajímavější název (Dětský klub, klub Rybička atp.)?
- uspořádat pro děti ze sboru i z okolí a z okruhu známých Den dětí, dětský karneval, víkendový či táborový pobyt nebo podzimní Pochod broučků (večer s lampióny)?
- vyrobit nástěnku z pěkných provázků, na které se omalovanými kolíčky připínají obrázky z nedělní školy, výtvoři z mládeže, pozvánky, a pod.?
- omalovat sklenice na tužky nebo obalit plechovky na tužky zajímavou tapetou?
- po domluvě se staršovstvem zavést na bohoslužbách pravidelný zpěv s kytarou (např. písní ze Svítá)?
- udělat v kostele stálou výstavu obrazů?
- nalepit čtverečky z filce na nohy židlí, aby při šoupaní nedělaly hluk?
- vyrobit polštářky na židle nebo pěkné obaly na polštářky ze zbytků látek, starších prostěradel, apod.?
- navrhnout „dovozovou“ službu pro lidi, kteří se nemají jak dostat na bohoslužby nebo těžko chodí?
- zeptat se nejstarších členů, zda pro ně písmena ve zpěvnících nejsou příliš malá a v případě, že ano, pořídit zvětšené fotokopie?

CO DĚLÁ SPOLEČENSTVÍ PŘÁTELSKÉ VŠEM GENERACÍM?

Tomáš Hubáček,
muzikant a režisér

Prostor, který společenství dává jednotlivým generacím pro aktivity odpovídající jejich věku.

Lister, 3. technik kosmické lodi Červený trpaslík

Na to mám skvělejší recept - prima mejdan. Když bude dost kari, indickéjch placek a piva na spláchnutí, tak si nemůže nikdo stěžovat.

Marta Kellerová,
výtvarnice

Když nebereme moc vážně sami sebe ale druhé ano... když si umíme navzájem naslouchat... když nepostrádáme smysl pro humor a laskavost.

David Šorm, farář, člen COMu

Dobré přátele v zahraničí asi nemám a mrzí mne to. Je to dáno především mou nízkou komunikační schopností.

Miroslav Gabriel Částek,
herec, člen laického sdružení sv. Dominika

Důvěra v dobro.

David Šmída, člen COMu

Takovéto společenství by mělo v první řadě navozovat rodinnou atmosféru. V rodině, stejně jako ve sboru, žije více generací. Tam, kde panuje rodinný duch, by měli mít lidé blíže k sobě, měla by tam být důvěra a ochota si pomáhat. Stejně důležité je umět přijímat rozličné názory. Pokud toto ve společenství funguje, je v něm cítit i vanutí Božího Ducha.

Čuňas
(František Stárek)
bývalý disident a vydavatel časopisu Vokno:

Když odcházející generace chápe, kdy končí její čas. A nastupující generace chápe, že ve zkušenostech je kontinuita času.

Vzájemná chuť do vlastního soužití. Moudrost stáří - otevřenost novým věcem, úsměvné a trpělivé sledování karambolů mladých a naopak respekt a úcta mládí ke stáří a ochota se učit.

pracující

Vícegenerační sbor je zajiště požehnáním pro všechny zastoupené generace. Mladí jsou pro starší velkým povzbuzením, protože je vidět, že jejich práce bude mít pokračování. Pro mladé zase bývají životní příběhy starších inspirací a poučením.
student /ale MU Brno, pro nás pracuje/

Také dialektické napětí mezi mladým radikalismem a kotvou konzervatismu starších bývá často ku prospěchu věci.

Úkolem mladých bývá starší ctít a respektovat, starší by pak měli umět mladé aktivně zapojit a umět rovněž včas ze svých funkcí odejít.

pracující

Společenství bez mezigeneračních třenic neexistuje. Hladkému spolužití ale určitě napomůže pokora u mladých a potlačení zákonitvů (to za našich mladých let nebyvalo, kam ta mladá generace spěje) u starších členů.
studentka, 20 let

Jde o společenství zastřešující více aktivit, které dokáže sdružit všechny generace na vyšší bázi či úrovni. Dokáže sdružit generace na duchovní úrovni, kde má každý své místo a svůj úkol. Dokáže zapojit všechny generace.

pracující

Je hlavně tolerantní vůči všem generacím, žádné nedává přednost. Všem nechá prostor pro seberealizaci a tvůrčí činnost, generace ve společenství se navzájem podporují, nesoupeří spolu v prosazování názorů.

Jde o to, a by se žádná z generací necítila utiskována a podřazená jiné.

studentka Fakulty managementu a ekonomiky

Podle mého názoru je nejdůležitější vzájemná tolerance a snaha o porozumění. Každá generace je jiná, ale to neznamená, že se od sebe nemohou navzájem něčemu přiučit.

studentka Fakulty humanitních studií

Je aktivní - snaží se lidi motivovat, být pozitivní, pořádat akce - přiměřené věku, oblasti apod. Snaží se lidi pochopit a ne jim za každou cenu vnucovat svůj názor. Spíše rozšířit jejich vědomosti, zkušenosti atd.

studentka Fakulty humanitních studií

Otázka příště: „Jak ovlivňuje Váš úsudek o veřejném činiteli (politik či farář) to, jaká je jeho rodina?“

Odovědi na adresu: bratrstvo@evangnet.cz s předmětem VOX POPULI do 27.4. 2009

DOBROVOLNÍČÍ V OBČANSKÉ PORADNĚ Pavλίna Mačková

Vždy jsem bývala zvědavý tvor, ale přišla nemoc v podobě svalového postižení a všechno se změnilo. Ubylo spěchu, povinností i přátel. Zůstala jsem sama, invalidní, v rodinném domečku. Dny se začaly sobě podobat jako vejce vejci. Každé ráno ztichlo, když všichni odešli za svými aktivitami a vraceli se až pozdě večer.

Po několika pokusech nalézt nějakou smysluplnou činnost jsem objevila webové stránky Diakonie v Čáslavi, která pomáhá dětem s tělesným i mentálním postižením. Zároveň provozuje občanskou poradnu pro lidi v tísní.

Nesměla jsem je oslovila s prosbou, jestli bych jim mohla být nějakým způsobem prospěšná. Věděla jsem, že nemohu nikde pracovat nastálo, protože moje pohybové schopnosti jsou omezené a velmi proměnlivé. Nedoufala jsem, že by mi mohl někdo poskytnout takovou práci, při které bych mohla zůstat doma. K mému překvapení mi pracovnice z občanské poradny nabídla spolupráci. Mohla jsem vypomáhat jako dobrovolnice.

Je to už rok a já se díky internetu pohybuji mezi rodinným právem, exekucí a úřady práce. Koresponduji s advokátními kancelářemi a poradci všeho druhu. Vyhledávám informace, které skládám jako mozaiku až po konečný výsledek. Je to hra zábavná, plná napětí, než se dopracuji k řešení problému. Občas se i osobně setkám s některými klienty, kteří hledají pomoc. Jako například s paní Boženkou (jméno je fiktivní).

Paní Boženka vyhledala s pláčem naši poradnu kvůli svému manželovi. Začal velmi pít; pod vlivem alkoholu ji fyzicky napadá, demoluje dům a je nebezpečný i svému okolí.

Spojila jsem se telefonicky s příslušným intervenčním centrem, které se zabývá domá-

cím násilím; podle jejich pokynů jsme s paní Boženkou podaly trestní oznámení na manžela a žádost o předběžné opatření ve věci jeho vykázní z bytu.

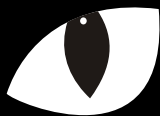
Tímto však nebyla záležitost vyřízena. Manžel jí neustále psal vulgární výhružné dopisy, fyzicky ji pronásledoval po vesnici a přepadl ji. Musela se před ním ukrývat v křoví, u své kamarádky... Přivolání policisté odmítali zakročít, přestože to bylo dle usnesení okresního soudu jejich povinností.

Klientka žije ve stálém strachu. Říká, že se něco začne dít teprve ve chvíli, až jí zabijí. S pláčem vypráví, že žila v domnění, že pokud se člověku děje bezpráví, stát mu pomůže(!); postupem času se přesvědčila, že tomu tak není. Zákony plně nahrávají agresorům na úkor oběti(!). Stát a oběť nemohou nic, agresor může vše!

„Žiju pod stálým tlakem, vyhrožuje nejen mně, ale i mým blízkým a přátelům,“ říká paní Boženka. „Ač jsme už rozvedeni, děsí mě, že se z ničeho nic objeví ve dveřích, přestože tu má již zrušené trvalé bydliště. Teď je síce ve vězení, ale co bude, až ho pustí?“ Klientka, s naším doporučením, podává žádost, aby byla v případě jeho propuštění informována. Avšak informována být nemůže, protože by tak bylo porušeno právo agresora na ochranu informací...

Po chodbách čáslavské diakonie potkávám děti s tělesným postižením, co jsou plné elánu a radosti. Ony se tak narodily a neřeší, že by mohl jejich život vypadat jinak, než jaký je. Tato letmá setkání mi dávají obrovskou sílu pomáhat lidem, kteří se vlivem osudu dostali do nějaké svízelné životní situace.

Pavλίna Mačková
Občanská poradna Diakonie ČCE střediska v Čáslavi ■

SKANDÁLNÍ ODHALENÍ !

mgmtm

Z minulého čísla: V Křížlické škole straší! Děsivá svědectví bývalých kurzistů.

E-Bulvy se vydaly po stopě strašidla! Víme, jak to je: strašidlo EXISTUJE!

Důkladným studiem místních kronik, rozhovorem s usedlíky a po několika bezesných nocích v křížlické škole se E-Bulvy dopátraly.

Proto v malých Křížlicích dnes mají faru, velkou školu a malebný kostel. Dnes se bezejmenný farář soustředí na mládežníky, kteří překračují meze morálky reformovaného křesťana.

S politováním musíme konstatovat, že třetí náměstek Synodní rady se k této věci odmítl vyjádřit.

Jde o reformovaného faráře, jehož jméno bylo vymazáno z kronik. Tento muž přišel v roce 1777 do Čech v reakci na falešný toleranční patent. Když se ukázalo, že je to bouda Marie Terezie, utekl do Křížlic, kde na místě současné evangelické školy rozbil svůj stan. Tehdejší tajní evangelíci ho okamžitě zvolili za svého kazatele. Jde o faráře s nejkratší dobou působení. Bratr farář totiž přišel v listopadu a nepodařilo se mu včas vybrat salár. Stan bohužel nebyl příliš teplým příbytkem a iglú bratr farář neznal. Umrzl. Po založení školy se bratr farář zjevoval potomkům nehodných salárníků a od malička jim vtlokal tuto potřebu do hlavy.

Strach z bezejmenného faráře nemusí však být jediným a ani tím pravým důvodem vzrůstajícího nezájmu o křížlické kurzy. Prý:

- Mladší mládežníky nepouští rodiče, kteří sami kurzy nepoznali.

- Starší mládež má vedle studia i práci.

- Mladí evangelíci v oblasti víry a křesťanství již nepotřebují rozvíjet a růst, ježto jsou hotoví. Tyto informace jsou neprokázané a doporučujeme jim nevěnovat pozornost.

Pokud máte sami zkušenost s duchem bezejmenného faráře, napište nám!

DELIRIOUS?

Tomáš Koutecký

O koho tu jde

Psát o kapele, která již oznámila konec (přesně řečeno přestávku, ale víte, jak to chodí) své hudební kariéry může vypadat z pohledu autora trochu nostalgicky. Ale u kapely jakou je Delirious? se víc než o nostalgii jedná o vyjádření obdivu jejich dílu a touhu podělit se o něj s vámi čtenáři.

Delirious? stejně jako mnoho dalších skupin začínali původně jako chválicí skupinky. V případě Delirious? to však nebylo v USA, nýbrž tady u nás v evropské kotlině, přesně řečeno ve Velké Británii. Ještě přesněji můžeme jejich začátky vidět v městečku Littlehampton na jihovýchodě Anglie, kde se v roce 1993 začala konat setkání mládeže s názvem Cutting Edge. Na těchto setkáních hráli ještě pod názvem Cutting Edge po dobu tří let, tedy do roku 1996.

Delirious? a jejich hudební přínos

Tvorba z období a alba Cutting Edge by se dala charakterizovat jako chvály v moderním kabátě. Některé písně mají jednoduchý uctívací charakter (King of Love, Lead Me), jiné jsou více energického rázu (The Happy Song, Louder Than the Radio). Skupina Delirious? vzniká v podstatě až po tomto období a také pod vlivem těžké dopravní nehody, po níž zpěvák skupiny Martin Smith musel strávit několik měsíců v nemocnici. V té době přišlo také rozhodnutí věnovat se kapele naplno. V roce 1997 tedy vychází první album skupiny, King of Fools. Většina písní má pova-

hu chval nebo nějakým jiným způsobem reflektuje vztah s Bohem. Z alba pochází také nejznámější píseň skupiny, hitovka Deeper, jež se prosadila i na mainstreamovém poli, když se v britských rádiích dostala mezi 20 nejlepších. Přes alba Mezzamorphis (1999), Glo (2000), Audio Lessonover? (2001), Libertad (výběr skladeb nazpívaných španělsky) (2002) a World Service (2003) kapela dospívá až k albu The Mission Bell (2005), které vyniká velmi vyspělou hudební propracovaností, uceleností a zároveň různorodostí hudebního zpracování i textových námětů. Častý je kontrast mezi jednoduchými až hudebně minimalistickými slokami a monumentálními refrény obohacenými o sborový zpěv (Our God Reigns, Love Is A Miracle). Skladby z tohoto, ale i dřívějších alb, měli možnost fanoušci z ČR slyšet v roce 2007 na festivalu Colours of Ostrava. Pravděpodobně poslední možnost poslechu naživo v naší rodné zemi byla v prosinci 2008, když Delirious? vystoupili v pražském klubu Roxy. Posledním studiovým albem skupiny je album Kingdom of Comfort (2008). To se hudebně vrací k dřívější tvorbě, hlavní odlišnost je především v textovém námětu. Skupina se už delší dobu věnuje problematice chudoby a ta se výrazně promítla právě do tohoto alba. Nejen kvůli tomu, ale i díky svému zvuku a původu z ostrovů jsou Delirious? často připodobňováni k U2.

Delirious? naživo

Vedle asi nejproslulejší a celosvětově známé chvály I Could Sing of Your Love Forever přispěli Delirious? do kolekce chval celou řádkou dalších písní, například to jsou Majesty, Our God Reigns nebo Inside Outside. Martin Smith na koncertech také často víc než jako zpěvák vypadá jako vedoucí chval a na koncertech panuje atmosféra připomínající nebeskou párty. Asi poslední možností setkání s Delirious? tak zůstává celkově deset jejich studiových alb a pět záznamů z koncertů. ■

Boj s BOHEM

Pavel Jun

JAKÝ MÁTE PRVNÍ **DOJEM** Z OBRAZU? JE V TOM KLID NEBO NĚJAKÁ DYNAMIKA?

Něco se tam děje, že?

PODÍVEJTE SE NA RUCE A NOHY TOHO MUŽE.

Nohy rozkročené, jako v zápase, jako když do něčeho tlačíte, něco odstrkujete.

A ruce – to je docela záhada – jednou rukou jako kdyby chtěl obejmout, druhou ale jako kdyby chtěl odstrčit, udeřit.

PODÍVEJTE SE NA JEHO OBLIČEJ.

Skrývá se nebo vyhlíží?

CO SE NA TOM OBRAZE **DĚJE**?

Ty rohy nahoru vypadají jako andělská křídla. Ten člověk se pustil do křížku s andělem? (to má tedy odvahu).

Jako když na tom člověku leží nějaká deka a jaksi se nedá říci, jestli on se jí chce zbavit, nebo naopak jestli se do ní chce zachumlat.

Půlkou obličeje vykukuje, půl obličeje skrývá.

Nebo snad jako když na člověka padla nějaká síť a on se z ní chce vymotat?

Nebo něco jiného vás napadá?

Co na tom obraze je (podle Chagalla): **boj Jákoba u potoka Jábok**.

CO O ŽIVOTĚ A ZE ŽIVOTA (**NAŠEHO**) TEN OBRAZ VE VÁS „VYVOLAL“, CO VÁM PŘIPOMNĚL?

Není to pro nás neznámá situace, boj, bojová situace. O něco, s někým, proti někomu bojujete, usilujete.

Těší vás to, rádi bojujete? JAK, S KÝM A O CO BOJUJETE?

ZNÁTE NĚJAKÉ OBRAZY PRO BOJ A BOJOVÁNÍ? JAKÁ SITUACE SE VÁM VYBAVÍ, KDYBYSTE MĚLI NAMALOVAT BOJ – JAK BY JSTE JEJ MALOVALI?

- *Vztyčený, hrdý jezdec, rytíř na koni s mečem...*
- *Voják plížící se zákopy, v zubech granát...*
- *Pilot letadla vrhající bomby na nepřátelské území...*
- *Vojevůdce, který vede bez ohlížení velké pluky vojsk...*

JAK BOJUJEME?

Zbaběle, krutě, podle, čestně, zoufale, bezohledně (v boji se nikdo nemůže ohlízet).

S **KÝM**? S každým, kdo se namane? Kdo se mi postaví do cesty, kdo mi zkrátí cestu...?

O **CO**? O druhé, proti nim, o místo, o uznání, o čest, o postavení, o peníze, o moc o rozkoš, o to mít víc ze života, o („svou“) pravdu...

JAK A O CO BOJUJE TEN „JÁKOB“?

JAK BOJUJE? Můžeme o tom něco říci (na základě obrazu)? Vyčtete z obrazu něco?

- je to celé ve tmě, ten boj je plný tajemství. Zmatené to je, chci blízkost, a mám z ní strach, obejmout a odstrčit. **Tajemný a zmatený boj.**

- odhodlaně

- zoufale?

- vytrvale?

(- do této doby byl „úskočný, bojoval podvodem, „zezadu“, Istí, teď je to „tváří v tvář“, přímo, statečně.)

O CO BOJUJE?

Třeba by to začalo být jasnější, kdyby se řeklo „s kým“. S kým bojuje Jákob?

(Kdybyste neznali text, co byste řekli podle toho obrazu?)

Tak nezřetelně je to namalováno. Deká, anděl... Není tam vlastně nakonec sám?

Je tam jen tma a slunce... Bojuje se všim co je okolo a všude? Bojuje s Tím, který je okolo a všude. Kterému říkáme „Bůh“.

To slunce... V něm písmena. Jhvh. Boží jméno. Bůh. Chagall takhle maluje Boha.

O **CO** BOJUJE? O co se dá bojovat s Bohem.

O jedinou věc, lze to říci tak: **o milost** („pustím tě, až mi požehnáš“).

Potřebuji **dostat od tebe milost**. To je všechno.

Smysl má náš (životní) boj jako boj – o milost. A nakonec (ten boj) tak je. Tak mu můžeme rozumět. Všechno, co je méně, je málo (nicotné, marné, směšné).

Je to (jen?) boj o milost, o přijetí „od Tebe, od druhého“. O tvou přívětivou tvář. Já se tě nevzdám, nemohu vzdát.

Není to paradox – bojovat o milost?

Musím unést Tvou blízkost, přítomnost.

Dnes – se to prostě nechá být. Snadno pouštíme lidi ze zřetele.

Musím žít před Tvou tváří. „**Smím – musím žít před Tvou tváří**“?! Láká mě to (Jákob vykukuje) a děsí mě to (Jákob se skrývá).

Musím si „nechat místo z milosti, nebo z lásky dát“ to je řešení tajemství života.

(Přečtěte si, jak Jákob dosud bojoval, celý příběh doma...)

Tedy shrnutí: Život je „bojová situace“. Je to zvláštní boj. Nejde v něm o to druhé (Boha) získat, přesvědčit je o své moci, ceně, síle, porazit je, srazit na zem, zbavit se jich.

Bojovou situaci čestně unést, to se dá, když víte, tušíte, že „okolo je milost“, že náš „obklopuje tajemství plné milosti“.

Bojujeme s milostí i milost.

Ještě si všimněte: je tam **duha**, ta postava tam, to je jistě anděl, právě roztahuje, nebo oprašuje nebo hlídá druhu.

Tak **takovýhle** boj (o milost, o požehnaní) má naději, „zaslíbení“. Všechny ostatní... nechme být.

Ten obraz se jmenuje: „Věčnou milostí tě chci zachránit“ (Mit ewiger Gnade will Ich dich erretten), Gen 32, 23-33.

POMŮCKY: karty - prázdné bílé lístky (třeba co máte doma u telefonu) pro každého účastníka 12, tužky a papíry A4

A) ÚVOD: Povídání, písně a čtení Žalmu 131 - coby modlitby.

B) ASOCIACE: Jaké máte asociace ke slovu služebník? Každý napíše na jeden lístek a pošle sousedovi. Jeden po druhém čte, co přijal.

- A teď jaké máte asociace ke slovu služebník Boží? Každý napíše na jeden lístek a pošle sousedovi na druhou stranu. Jeden po druhém čte, co přijal.

C) ČTENÍ: Budeme číst text z Lukášova evangelia 17,7-10. Jeden člověk přečte text dvakrát po sobě. Ostatní nemají bibli a naslouchají. Když čte podruhé, dělají si ostatní znám nebo nákres, aby pak mohli – ve dvou nebo třech skupinách – Lukášův text zrekonstruovat a druhým svoji verzi představit.

D) HLEDÁNÍ: Když přemýšlíme o vztahu s Bohem – užíváme k tomu zkušenosti ze vztahů s druhými lidmi. V jakém mezilidském vztahu spatřujeme podobenství vztahu s Bohem? Je mnoho „rolí“, které nám pomáhají se vyjádřit a trochu porozumět. Služebník je jedna z nich. Zkusme společně vymýšlet další a psát si je.

- Každý si 10 společně vymyšlených vztahových rolí (včetně role služebníka) napíše na svých 10 lístků. Pokud by vlastní nápady vázly, nebojte se nechat více času.

- Jen pro jistotu bude dobré mít připraveny nabídky (např. služebník, přítel, svědek, dítě-syn-dcera, posel, správce, trouba-hlasatel, tlumočnick, ovce, pokušitel, spoluhráč, tazatel, posluchač, učedník, pacient, obraz, ...)

- Druhá možnost je nabídnout texty, ve kterých lze hledat. Každému jeden - nebo do dvojic. (Žalm 116, 16; Matouš 6, 9; Jan 15, 12-17; Jan 1, 22-23; Skutky 1, 7-8; Lukáš 6, 35-36; Genesis 1, 26; Izaiáš 40, 10-11; 2. Korintským 5, 19-20; Lukáš 18, 18, 1. Petrova 4, 10,...)

E) ROZHODOVÁNÍ: Máte v ruce 10 karet vztahových rolí - včetně služebníka. Seřadte si je - v klidu - podle toho, jakou důležitost pro sebe jim přiřkládáte.

- Vytvořte skupinu těch, kdo zařadili služebníka do první pětičky, a těch, kdo do druhé.

- Zkuste se domluvit na několika přednostech a slabinách „bytí služebníka“.

- O své výsledky (třeba na papíře sepsané) se podělte s druhou skupinou.

F) NASLOUCHÁNÍ DRUHÝM: Odhazujte 7 karet, které jsou podle vás méně potřebné. Zbylé tři pro vás nejdůležitější vyložte před sebe.

- Každý, kdo chce, může povědět o svém výběru: Co je mi vzácné? V jaké podobě vztahu je mi dobře? Jaký příběh pomáhá si to uvědomit?

G) TVOŘENÍ: Zkuste napsat podobenství o sedmi větách ke své nejcennější kartě.

- Může začínat slovy: Řekne snad někdo svému ... (synu, svědkovi, příteli...)

- Své texty můžete poslat dál – např. do Bratrstva a na adresu jakub.keller@evangnet.cz.

Doporučená kniha: - Jiří Mrázek - Lukášovská podobenství, nakladatelství Mlýn, Jihlava 2007, str. 116-119.

Budeme se několikrát zabývat tématem konfliktů. Seznámíme se s konflikty obecně, uděláme si test toho, jak zvládáme konflikty a jak je to s konflikty v Bibli.

UVEDENÍ DO TÉMATU

Co jsou konflikty

Konflikty jsou všude, kde lidé spolu žijí, spolu pracují. Nelze se jim vyhnout. Nejsou něčím, co musí hned pryč.

Konflikt je proces s dynamikou (dynamitem). (Konflikt není moment, je to dění, proces, hodně se stane, uděje, a je to dynamické, výbušné.)

Konflikt je srážka zájmů, cílů, pojetí (každý chce něco jiného). (Konflikty předpokládají společné vztahové pole, pokud je konflikt, znamená to, že spolu něco chceme mít, investuje se něco, proto se ptát – proč jde do konfliktu ten člověk, proč se zlobí, bez konfliktů není intimity.)

Konflikt je subjektivní skutečnost toho, koho zasáhne. Nelze říci: to není tak zlé, subjektivní stránku hledat.

Emocionální zasaženost a iracionální jednání ke konfliktům patří. Bez konfliktů není intimita, jinak je odstup.

V konfliktech se spotřebuje hodně energie: destruktivně, nebo konstruktivně.

Jak můžeme s konflikty zacházet:

- Učit se přihlídnout a mít jasno o tom, co člověk vidí a jaké soudy se s tím spojují. (Ne rychle vědět, klapky na očích, vidět jen kus toho, co se skutečně stalo. Tři čtvrtiny problému se vyřeší vhladem.)
- Poznat vlastní pocity a své jednání a převzít za ně odpovědnost. (Sebereflexe – co se děje se mnou, jak to dělám v konfliktech, poznat svůj favoritní styl konfliktu. Člověk může změnit sebe, ne druhé.)
- Ustoupit o krok zpět a analyzovat různé pozice.
- Vcíťovat se do pocitů a zájmů druhého (někdo kvůli zneuznání, někdo...).

Vysmátí, mladí, plácáme se do kolen o přestávce v tělocvičně, svíjíme se, jsme ještě zpocení, jsme dovádívi, bezelstní a bezohlední zároveň.

„Jednou budu mít lepru,“ vypadlo ze mě. Smích.

Až Ruda konečně vyrazil ze sebe svou myšlenku:

„A naše holky budou starý báby!“

Ten Ruda, který se vždycky chlubil svým harémem.

Připadá nám to směšné, jako všechno, o to víc, že našim vtipům nikdo jiný nemůže rozumět.

Stříh.

Unavení, staří, plácáme se ručníky o přestávce mezi kúrami. Jsme méně bezohlední a méně bezelstní.

Jsme v lázních. Tváře se skvrnami se vynořují z páry. Ne, nejsou to lázně, ale leproserie.

Ruda se nevrací z kúry.

Až se zjeví lázeňský s jeho ručníkem a hřebínkem a koupací čepicí.

Tak Ruda to už má za sebou!

(Petr Pazdera Payne: Figury, figurace, figuranti a figuríny, Medard 2005)

Ilustrace: Kateřina Kabešová ■

SYN ČLOVĚKA

Roman Mazur

Chceme dát Ježíšovi titul, který může znamenat všechno a taky nic? Chceme mu přisoudit označení plné tajemství? Pokud ano, poslužme si titulem SYN ČLOVĚKA.

Jako Syn člověka je Ježíš podle evangelií pojmenován nejčastěji. Především tak říká sám sobě: „A začal je učit, že Syn člověka musí mnoho trpět, být zavržen od starších, velekněží a zákoníků, být zabit a po třech dnech vstát“ – a z kontextu je přitom zřejmé, že zde Ježíš předpovídá svůj vlastní konec.

O to více překvapivé je, že do dneška nevíme přesně, co toto označení vůbec znamená, a proč právě ono je tak časté!

Jedna skupina badatelů Nového zákona by dala pravou ruku do ohně za to, že jde o autentický záznam Ježíšova sebepojmenování, a tím tedy i jeho sebepochopení. Přibližně stejně silná druhá skupina teologů by dala do ohně ruku levou, a je si

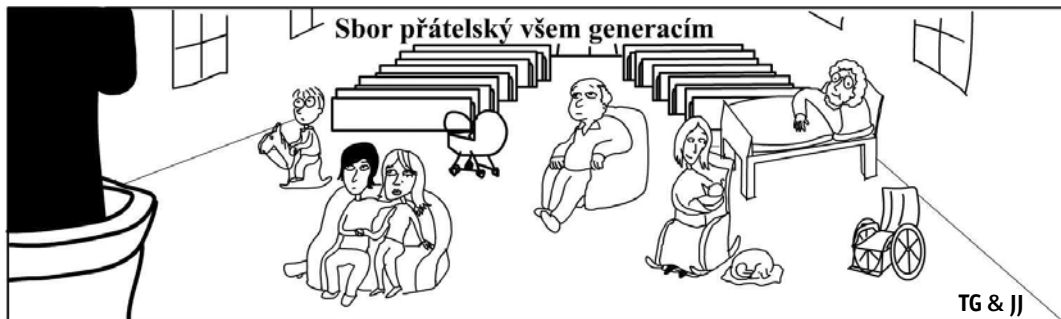
jista, že Ježíš se tak sám nikdy neoznačil. Všechny výskyty tohoto označení ve vyprávěních o jeho životě se podle nich dají vysvětlit jako přídatky zapisovatelů jeho příběhu.

A to ještě zdaleka není všechno. Kdyby se nám někdy podařilo rozsoudit první spor, čeká nás druhá hora, s ještě většími a strmějšími srázy. Kam náš titul vlastně míří? Odkazuje snad na to, jak Hospodin promlouval k Ezechielovi? Pak by byl důraz položen na OBYČEJNOST a lidskost jeho nositele. Nebo Syn člověka odkazuje na Danielovo prorockví? Tam je zvláštní bytost mezi zemí a nebem, zcela VÝJIMEČNÝM člověkem, kterého Bůh oslaví a jehož prostřednictvím prosadí konečné vítězství lásky, spravedlnosti a pokoje v celém světě!

Tak co si vybereme? Je to na nás! Tajemství titulu SYN ČLOVĚKA stále ještě čeká na své odhalení... ■

božský vtipy

DOPIS ČTVRTÝ

Eliška

Milý Šimone!

děkuju Ti za krásný dopis a ještě jednou děkuju za milý telefonát k Jáchymovým prvním narozeninám.

Píšu v polomrákotném stavu - Jáchymovi rostou zuby. Fňuká a fňuká, chce se neustále nosit a tahá mě za nohavice, čímž se dožaduje pozornosti. Tedy doufám, že to jsou zuby, protože v opačném případě to znamená, že je pěkně rozmazlený. A jsme zase u toho, věčná otázka nemající odpověď :-)

Ted' mě napadá, že s tím rozmazlováním musím glosovat něco z Tvého předchozího dopisu. Psal jsi, že možná některým rozmazleným dětem chybí něco základního. S tím souhlasím. Jen stále nevím, zda to základní je dostatečné uspokojování potřeb bezpečí, lásky atd., a nebo laskavé vedení k určité frustrační toleranci. Rozuměj, co když mají rozmazlené děti lásky a pozornosti dost? Co když jsou zvyklé na neustálé uspokojování svých potřeb a právě proto, když třeba matka nepřiběhne hned, jsou v hysterickém stavu? Je to proto, že nemají uspokojenou potřebu bezpečí, nebo proto, že v prostředí bezmezní lásky, péče a pozornosti je nikdo nevystavuje frustraci? Kde je hranice, kdy dítě sice vyžaduje pozornost a chce se například neustále chovat, ale kdy vyhovování této potřebě je už škodlivé? Vždyť my toho našeho Jáchyma chováme a nosíme docela často a pozornosti má také dost, ale kde je hranice, kdy už to není správné ani pro něj, ani pro nás? Protože když ho neustále nosíme a věnujeme se mu, neučíme ho samostatnosti a hlavně a zcela upřímně, docela nás to vyčerpává. A to je přesně ten trojúhelník o dvou stranách, o kterém jsi minule psal a kterému bychom se sice rádi vyhnuli, ale asi se nám to moc nedaří. Také proto jsem ráda, že jsem se vrátila na jedno odpoledne v týdnu do práce. Je skvělé nechat dítě na den babičkám a zmizet :-).

Ted' mě napadá, že se Tě musím zeptat na Tvůj názor na jistý jev, se kterým se čím dál tím častěji setkávám, a sice elitní školky a školy a všelijaké kroužky rozvíjející u dětí i ty schopnosti, o jejichž existenci jsem donedávna vůbec nevěděla. Například v Praze existuje školka, která za velmi tučné školné poskytuje svěřencům nejen nadstandardní stravování a materiální vybavení, ale také intenzivní výuku angličtiny a základní vědomosti z oblasti managementu (pochopitelně vše hrovou formou). Nebo třeba moje kamarádka přihlásila své dítě do první třídy jisté elitní základní školy v Praze, kde muselo dítě dělat přijímačky, avšak neuspělo. A do třetice: v čekárně u lékaře jsem četla inzerát, že jistá organizace v Praze nabízí výuku angličtiny u dětí již od jednoho roku. Co si o tom myslíš Ty? Já jsem v této otázce rozpolcená. Nejsem proti školkám a školám, které za školné nabízejí lepší služby, dokonce by mi ani nevadila představa, že mé dítě tím bude v jakémsi „elitním“ prostředí a nebude mít tedy tak úplně kontakt s realitou běžných základních škol, která je jistě svým způsobem do života rovněž přínosná. Otázka je, zda „elitní“ je skutečně kvalitní. Ale co mi vadí, je ta „angličtina pro batolata“ a jiné hovadiny, které tyto organizace nabízejí. Konkrétně o angličtině v předškolním věku mám poměrně nevalné smýšlení. Tím nemám na mysli děti z bilingvního prostředí, to je něco jiného, tam dítě již od narození získává zcela přirozeně dva jazykové kódy, které má důsledně spojené s různými osobami, například matka – čeština, otec – angličtina. Myslím si ale, že dítě z rodiny, kde se mluví jen česky, by v první řadě mělo v předškolním věku získat dobrou znalost mateřského jazyka. Co o tom soudíš Ty?

Pozdravuj Markétku a dej za mě Barborce pusku.

Eliška

VĚŘÍM NA PRAVDIVÉ PROSTŘEDÍ

Aleš Mostecký

Farář ČCE Vojen Syrovátka žije a farářuje ve Dvoře Králové. Je ženatý a má čtyři dospělé děti. S mládeží pracoval už za totality a mládeži se věnuje stále.

Připomeň prosím, jak se dával režim na víru.

Víra v Boha byla prezentována jako překonaná věc, jako nevědecké tmářství. Z křesťanských církevních dějin byly připomínány pouze negativní záležitosti – třeba inkvizice. Často ve zkreslené podobě. Například že církev vždy podporovala vykořisťovatele. Vůbec se nemluvalo o tom, co pozitivního křesťanství přineslo. Režim uplatňoval jednotnou ideologickou výchovu. Především ve školách, při akcích pro děti a mládež, na táborech komunistické monopolní organizace dětí Pionýr a Svazu socialistické mládeže, během základní vojenské služby a v různé míře na pracovištích při ideologických školeních.

Dá se říct, že byla mládež vystavena „masáží“?

Ano, ovšem výsledky této masáže byly zejména v 70. a 80. letech dvojznačné. Oficiální ideologii skoro nikdo nevěřil, povinné opakování ideologických pouček bylo nudné a neinspirující. To ovšem veřejně málokdo řekl, aby si nezpůsobil problémy ve škole nebo v zaměstnání. Pouze v soukromí se o tom vtíkávalo. Mezi evangelickou mládež tehdy mnozí lidé přicházeli, protože hledali něco jiného, než povinné oficiální žvásty. Ovšem na druhé straně dnes, dvacet let po pádu komunistického režimu, vidím, že tehdejší všude znějící protináboženská propaganda jaksi „podprahově“ působila na větší část národa a vedla k posílení a přežívání protikřesťanských předpokladů.

Měla ČCE možnost pracovat s mládeží?

Pokud jde o naši církev, jistě omezené možnosti byly. Pro zjednodušení se zaměřím jen

na 70. a 80. léta. Celocírkevní sjezdy mládeže se nekonaly. V rámci seniorátu se občas konaly krátkodobé akce, tzv. seniorátní dny mládeže. Ve sboru se mládež shromažďovat mohla. Církev organizovala i kurzy, ovšem musela státnímu dozoru nad církvemi dávat seznamy účastníků, které pak byly mnohdy zneužívány státní mocí např. k výhružkám, že účastník kurzu nebude moci pokračovat ve studiích a podobně.

Takový dohled nebyl jistě nic příjemného. Co církevní tajemníci?

Oficiální akce mládeže podléhaly schvalování církevními tajemníky. A ti občas něco nepovolili. Sám jsem to zažil při organizování seniorátního dne mládeže. Zákaz tajemníci zdůvodňovat nemuseli. Proto probíhaly i mnohé pololegální akce pro mládež.

Co když se na ně přišlo? Měl jsi opletačky s úřady?

„Maření dozoru nad církvemi“ mohlo být i trestným činem, takže hrozil postih. Nepovolení ničeho nad rámec běžných činností ve vlastním sboru. I ke kázání v jiném sboru byl třeba souhlas. Snížení platu – byli jsme placeni okresním národním výborem. Odebrání státního souhlasu k výkonu duchovenského povolání. Jestliže takový „bezsouhlasník“ dál třeba kázal, někoho pokřtil, oddal atd., mohl být trestně postížen a jít do kriminálu. Přátelil jsem se s tajně vysvěceným katolickým knězem, kterého to potkalo. Dvojnásobně úřadům vadilo, když někdo pracoval s mládeží a ještě navíc patřil k nonkonformní skupině farářů ČCE zvané Nová orientace a třeba i podepsal Chartu 77. Tehdy do hry obvykle vstupovalo přímo StB. Opletačky s úřady a výslechy na StB jsem měl, řada mých přátel také. Ale patřil jsem zřejmě z hlediska režimu mezi menší ryby, o státní souhlas jsem nepřišel, i když jsem občas nějakou

buzeraci zažil.

A co policejní razii při neoficiálním setkání mládeže? Kontrolování občanských průkazů?

S mládeží nikoliv. Zažil jsem to ovšem na neoficiálním setkání mladých farářů v Libštátě. Jan Keller, se kterým jsem řadu věcí dělal společně, to zažil na táboře ve Zhořci v západních Čechách, byly tam i moje děti. Všechny děti a mladí, kteří se tábora zúčastnili, byli potom vyslýcháni na StB. Proti Janu Kellerovi se vedlo trestní stíhání, byl souzen a přišel o státní souhlas.

Tvoji parketou bylo ježdění na vodu (viz. Bratrstvo roč. 44/2003 č. 6), ale jistě to nebyla jediná forma, jak dát mládež dohromady. Jaké další akce se pořádaly?

Bylo toho mnoho, všelijaké puťáky na horách, tábory ve vypůjčených chatách, brigády při opravách církevních budov a podobně. Řada farářů i laiků z ČCE takové akce organizovala pololegálně, bez instituční opory církve. Tyto akce měly výhodu, že nebylo možné tak snadno kontrolovat účastníky a nikdo nemluvil do programu. Zatímco na oficiálních kurzech kromě výše zmíněného předkládání seznamu účastníků existovala i další omezení. Jednak ve věku účastníků, řadu let to mohli být jen lidé nad 18 let, jednak programy kurzů podléhaly schválení církevním tajemníkem. Na druhou stranu byly pololegální akce spojeny s větším či menším rizikem nepřízně úřadů.

S Janem Kellerem jste spravovali statek Zbytov, kde se vystřídaly desítky mládežníků. Mohl bys, prosím, popsat náplň a atmosféru setkání na Zbytově?

Kellerovi na Zbytově bydleli po té, co byl Janovi odebrán státní souhlas k farářování a pracoval v dělnické profesi. Kdyby to bývalo potkalo i mne, také bych tam býval bydlel. Zbytov jsme si pořídili proto, aby za námi mohli mladí lidé jezdit. To se podařilo, při čemž hlavní tíhu toho nesli

Kellerovi. Protože tam bydleli, o Zbytov se starali a museli svůj rodinný život s přítomností mládeže sladit. A také proto, že na ně úřady hleděly s nelibostí jako na hlavní organizátory. Mládež se tam sjížděla od konce sedmdesátých let ve velkém počtu k různým letním i zimním akcím, především k několikatyždenním prázdninovým pobytům, kdy nám pomáhala při opravě zchátralého statku a také trochu chodila pracovat do lesa. Vždy byl připraven nějaký ideový program. I zábavný. A hodně se zpívalo. Ovzduší bylo bezprostřední, svobodné, myslím že i proto byly pobyty na Zbytově tak hojně navštěvované. Těchto prázdninových brigád jsem se pravidelně zúčastňoval i já a také skupina tehdejších bohoslovců, dnes farářů věkem mezi čtyřiceti, padesáti léty.

Přineslo tohle všechno nějaké ovoce, které dneska, obrazně řečeno, sklízíme? Přineslo se něco z té doby i do dnešní práce s mládeží?

Potkávám účastníky zbytovských akcí jednak v ČCE, jednak i v sociální oblasti i jinde, a mám radost, že to co tam zažili v nich většinou zanechalo pozitivní stopy. Pokud jde o dnešní práci s mládeží, je to jinak. Totalitní režim skončil, mladí nemají potřebu hledat svobodné prostředí jako alternativu k nudné a neinspirující oficiálnosti. Navíc před sebou mladí lidé mají ve srovnání s minulým režimem ohromnou nabídku možností: mohou slyšet, sklízet a číst co je napadne, studovat, cestovat, mohou si pořídit všechno možné, když si na to vydělají. Za minulého režimu tomu tak nebylo. To všechno vede k většímu individualismu mladých. Proto je zřejmě méně snadné zaujmout a pozvat. Stále ale věřím na bezprostřední a pravdivé prostředí. Když se ho podaří na akcích pro mládež vytvořit, je možné aktuálně přetlumočit něco i z poselství evangelia a mladí to vezmou vážně.

Děkuji za rozhovor ■

KOSTELÍČEK V PODHŮŘÍ JESENÍKŮ

Jaroslav Petřík

Kostelíček Božího těla, stojící nad obcí Bludov v podhůří Jeseníků, je moc zvláštní místo. Když slyším spojení „genius loci“, vybaví se mi právě Kostelíček. Ukrytý daleko od dědiny, na trase staré vozové cesty přes kopec, z bludovské strany obklopen hlubokými hvozdy. Luka z druhé strany otevírají severozá-

Kostel Božího těla

padní obzor s výhledem na zalesněné kopce, pod kterými se krčí domovy Hrabnovských. Kolem Kostelíčku je Boží klid, jen stroužek pramenité vody zurčí ze stěny kapličky Panny Marie. Mohutné lípy stíní čtrnáct zastavení křížové cesty, Boží muka u úvozu, obrovské mravenišťe u turistického

rozcestníku (který ukazuje cestu na Háj, z jehož rozhledny je překrásný výhled na celý jesenícký hřeben) a pár poutníků, kteří tu spochinuli při toulkách krajinou. Čas od času se však lípový háj zaplní lidmi, při občasně mši pro mládež, při pouti nebo na Vánoce a silvestra. Půlnoční mše svatá v Kostelíčku uprostřed lesů, za svitu svíček (není tu zavedená elektrina), po hodinovém putování hlubokým sněhem za svitu luceren, když okolní vzduch praská mrazem, má zvláštní kouzlo.

Tu noc, kdy jsme se vydali se Standou ke Kostelíčku přespat, tam nebyl nikdo, jen zbytky sněhu pod stromy a vlhká zem. Našli jsme se na okraji lesa na východní straně, na pěkně rovném místě, jež nebylo třeba ani moc čistit od šišek a klacků, kousiček od pěšiny.

Měsíc byl v novu a byla tma jako v pytli. Tedy, zbytky sněhu stále odrážely několik málo zbloudilých fotonů, našťástí. Uprostřed noci mě vzbudil šramot. Napínal jsem oči, co to jen šlo, a po chvíli rozeznal siluetu srny.

ně se přibližoval, a to dost rychle: divočáci! Byli asi tři a řítili se přímo na nás. Hlavou se mi spustil proud myšlenek: Divočáci jsou zčásti noční tvorové, jejich oblíbená zábava je řítit se lesem hlava nehlava po dávno vyšlapaných pěšinách, které znají jako svoje boty. Skutečnost, že to naše místo-

ko bylo tak hezky čisté a pohodlné, by nasvědčovala tomu, že z něj někdo často odkopává šišky a klacky, třeba právě oni. Jestli jim ležíme v cestě, tak nás buď uvidí a vyhnou se (maskáčové spacáky a kongá, nov, pod stromy, hm... dost těžko), nebo nás

neuvídí a za chvíli se nám protančí po ledvinách tři krát pár metrů. Nic moc vyhlídka. Možná bych se měl honem postavit a dát o sobě vědět, aby se vyhnuli. Jo, jenomže to je tak akorát vyděsí a pudově nás naberou na tesáky. Rozpárané břicho nebo pošlapané ledviny? Vzbudit Standu, ať si to taky užije, nebo ho nechat spát, ať se třeba už vůbec neprobudí?

Zhouba intelektuála v situaci, kdy je třeba nepřemýšlet a jednat. Než jsem to všechno promyslel, divočáci proběhli těsně kolem nás. Uf. Buď jsme neleželi v jejich trase, nebo mají lepší zrak než bych si myslel. Oddychl jsem si...

Nejkrásnější je Kostelíček na podzim. Kopce nad Hrabnovem hrají všemi barvami, na stráni zrají šípky a na křížovou cestu se snášejí listy z mohutných lip. Ale na jaře taky stojí za to. U kapličky vykvétá plicník a u bočního vchodu dokonce temně modrý jaterník, který je v těchto končinách vzácnou spatřit. Podobně jako divočáky. Na ty je třeba chodit v noci.

Jaké malebné místo máte poblíž svého bydliště vy? ■

ROK KOUHOUTA

Olcha Richterová

Nejnovější kniha Terezy Boučkové se prodává (skoro) jako Viewegh. Na původní českou beletrii je nějakých 35 000 prodaných kusů velmi slušné. Čím dokázala dcera komunisty a disidenta Pavla Kohouta zaujmout širší čtenářstvo? Zejména až neuvěřitelnou pravdivostí.

Slavná prvotina Boučkové, Indiánský běh, jsou literárně zpracované momentky z jejího života končící osvojením dvou chlapečků z kojeneckého ústavu. Rok kohouta navazuje v době, když jsou oba chlapci na prahu dospělosti a vlastnímu synovi Boučkové je asi třináct.

Kniha sice připomíná deník, ale i přesto, že je založena na osobním příběhu, to je svébytný a strhující román. Člověk by si až přál, aby to byla pouhá fikce. Jako červená nit se totiž příběhem táhnou Tereziny hluboké pochybnosti, jaký smysl mělo těch patnáct let snahy nahradit klukům lásku a rodinu, které postrádali v prvních dvou letech života. Oba totiž přes všechnu snahu skončili jako zlodějíčci, feťáci a bezdomovci. Z knihy je přitom jasné, že té snahy bylo vrchovatě. Jenže když si před svým „synem odjinud“ musíte všechno zamykat a bát se, kde budete muset platit jaké škody a kdy bude další soud, jednoho dne to vzdáte.

Boučková se domnívá, že hlavní podíl na takovém chování má hluboká citová depri-vace dětí, které už v bříšku maminka nechtěla, a pak se u nich střídaly různé ošetřovatelky. Zůstala jim neschopnost mít o cokoli zájem a mít někoho rád. A navíc tu je jeden velký otazník: oba kluci jsou Romové – jakou to hraje roli?

Kromě přátel a rodiny, z nichž některým jejich literární podoba asi nemusí být moc příjemná, může Rok kohouta být proti srsti také těm, kteří chtějí věřit, že všechny počaté děti musí přijít na svět, a že při adopci je hlavní dát dětem dostatek lásky. Evidentně to není tak jednoduché.

Boučková
Tereza
Rok
kohouta,
Odeon
2008

PODIVUHODNÝ PŘÍPAD BENJAMINA BUTTONA M. Černá

Příběh započíná mladá žena přicházející do nemocnice za svou matkou. Venku se ohlašuje blížící se hurikán, nemocniční prostředí ovládá strach, shon a zmatek. V blízkosti staré umírající ženy nás ale konejší klid a mír, i když času moc nezbyvá... Snad jen přechíst deník milovaného muže. Tolikrát odložený na příště...

Vzpomínky a poznámky psané Benjaminem postupně odkrývají prapodivný životní běh a příhody muže, který se narodil jako stařec s duší dítěte. Jeho tělesná schránka mládne a nabývá sil. Psychika však ctí přirozenou vývojovou linii běžného smrtelníka.

Stručně řečeno, film vypráví o čase – o čase umírat i o čase žít, o čase válčit i o čase být v míru, o čase slz i o čase smíchu, o čase kupředu i o čase zpátky, o čase lásky i čase nenávisti, o čase rodit i o čase zabít, o čase rozkolu i o čase smíření, o čase ublížení i o čase odpuštění, o čase tajemství i o čase prohlédnutí, o čase učení se i o čase učít, o čase přátelství i o čase zášti, o čase odpočinku i o čase práce, o trvání okamžiku i míhání desetiletí.

PS: S mým panem šéfem jsme se sice neshodli, zda celkové ladění filmu působí optimisticky nebo pesimisticky, zda patří mezi lehké nebo těžké. Zajedno jsme ovšem v tom, že o filmu budete přemýšlet ještě další dva dny.

Režie: David
Fincher
USA, 2008
Film 166 min

Hit „Island sun“ donekonečna hrál z rádií. Chytlavou melodií si vybral T-mobile za jingle a najednou znal tu pecku každý. Poté přišla druhá deska, kde se pozitivní energie college rocku proměnila v slzičky a žal rozchodů (bohužel v čase, kdy se EMO skloňovalo každý den), fanoušci byly z proměnivých rozčarování. Album „For tonight“ kráčí v rytmech, v kterých jsou si nejspíš - podmanivé melodie, výrazné bicí, časté kontrasty a melancholická atmosféra. Zpívají znovu o lásce, zpověď nevyzní naprázdno díky celistvému příběhu desky, jež dala dohromady kapela z veršů v šuplíku! Clou jsou nesmrtelní romantici, kteří pro lásku žijí a trpí. Deska obsahuje oba póly ať již v „For tonight“ kde dívka v noci zalitým září hvězd vyzná lásku a mladíkovi se hodí hlavou „Finally you're walking next to me, take me hand and hold it never let never let go...“ či výrazná krize „Bad to bone“, zde zoufalý zpěv doprovází jen píáno. „Everything now looks so complicated... Created world of my own, even though u're bad to the bone...“

Desku uzavírá píseň „Dead side story“, která připomíná slunečný podzimní den, kdy umírá naděje, avšak srdce se raduje. Považuji ji za nejlepší song, který nahráli! Příjemné je i aranžmá skladeb jako rytmické tleskání (které si „vypůjčili“ od „supportů“ z tracku „You are my star“), či taneční vsuvka v „Save yourself“. Lukemo dokazuje, že hlasem strčí do kapsy celou Superstar. Již po prvním poslechu je jasné, že kluci se umělecky posunuli o kousek výš. Povedl se i cover alba, scénérie milostného páru na jevišti divadla, kde dívka drží za zády kuchyňský nůž, výstižné ztvárnění baladické lásky zapsané v příběhu. Deska pro všechny, kdo neztrácejí sny a vnímají tetelení světa. Clou přichází s strhující energií, která pramení z osobního vztahu k hudbě, jež dělají!

STRÍPKY Z KULTURY

Klára Schneiderová

„Vítejte v KLDR! U nás se má stejně dobře Vévodkyně i Milionář z chatrče!“ zdraví průvodci v českých kinech zkoprnělé publikum. Babička má o takové propagandě vážné Pochyby a tak se radši zamkla Na Půdě, kde jí dělá společnost Růžový panter. Dvě. Sametové revoluční ročník festivalu Jeden svět představuje na stříbrném plátně přes stovku dokumentů, kupříkladu Afghánské ženy za volantem, Pizzu v Osvětímí, Armádu v sáří nebo Nezlomné tety. Policie oznámila, že požár, který v říjnu 2008 zničil část Veletržního paláce v Praze, způsobil zapnutý elektrický vařič. Bývalé „ocelové srdce republiky“ se koncem února proměnilo srdce divadelní; na činoherním festivalu Ost-ra-var se předvedla nejen čtyři tamní kamenné scény. Brazílský architekt Oscar Niemeyer upustil od záměru postavit další budovu v hlavním městě Brasília, vybudovaného v polovině padesátých let podle jeho vlastních návrhů. Začala postní doba. „Jediné, co pomůže přejedenému začít si vážit jídla, je půst. Soustředit se i na jiné věci než konzum,“ napsal v internetové diskusi se čtenáři ekonom Tomáš Sedláček. „Quo vadis, Cuba?“ ptají se po osudu ostrova v karibském moři účastníci konference v pražském Salonu Philharmonia a přijíjí si (na) Cuba libre. V Modrých horách radši převalují na jazyku místní mladá červená vína. V Rousměrově si zase uspořádali domácí zabíjačku, půst nepůst. A propos, co jste měli dnes k obědu vy?

K ČEMU JE DOBRÁ ČCE?

Zajímavou až kontroverzní otázku nastínil začátkem března na diskusním fóru Evangnetu farář ČCE Jiří Hoblík. V době vzniku tohoto článku byly pod dotazem K čemu je dobrá ČCE? zaznamenány teprve dvě reakce. Oba jejich autoři se shodli mimo jiné v pozitivním hodnocení toho, jakým způsobem se v ČCE čte Písmo a relativní volnost evangeliků ve vlastním zpracování takto vyčtených informací. Jaká pozitiva bychom na naší církvi našli my ostatní? Proč bychom ji ne(vy/z)měnili? Dokážeme se nejenom kritizovat, ale i pochválit? Můžeme se o tom pobavit v mládeži i doma – anebo se zapojit do diskuze na Evangnetu.

NA VELKÝ PÁTEK PŘECE NEBUDEME PRÁCOVAT, ALE SLAVIT

Velký pátek se za státní svátek snaží prosadit signatáři petice Vratme Velký pátek mezi státní svátky v čele s prof. Mons. Tomášem Halíkem a senátory Jaromírem Štětinou a Soňou Paukrtovou. V petici předložené Poslanecké sněmovně Parlamentu ČR se odvolávají na význam Velkého pátku nejen pro věřící, ale pro celou českou společnost postavenou na základech křesťanské tradice. Faktem je, že jeden z nejvýznamnějších církevních svátků, Velikonoce, bychom mohli i oficiálně slavit déle než dva dny (neděle a pondělí velikonoční). Podobně jako Vánoce. Nebo ne? Už jste se podepsali? Nebo nesouhlasíte?

JEDEN SVĚT 2009 PŘINESL ŘADU NEVŠEDNÍCH PŘÍBĚHŮ

Festival dokumentárních filmů o lidských právech Jeden svět má za sebou svůj jedenáctý ročník. Diváci v 29 českých a moravských městech zhlédli snímky věnující se jak globálním výzvám současného světa (energetika, oteplování, voda, finanční krize ad.), tak životním a politickým zápasům v odlehlých koutech světa, kam oko zahraničních reportérů nesmí anebo prostě nedohlédne. Hlavní cenu si z letošního Jednoho světa odnesl tvůrce dokumentu Pod úrovní moře, v němž poodkrývá život sedmi obyvatel pouštní osady v Kalifornii. Oceněny byly ale mezi jinými i snímky Zahnat ďábla do pekla o liberijských ženách, které se zasadily o ukončení krvavé občanské války či Jedovatý plamen o snaze nigerijských aktivistů zastavit arogantní přístup těžbařské společnosti ničící nejen přírodu, ale i zdraví lidí v okolí. Je určitě dobře, že se mluví o bezpráví i alternativních způsobech života. Díky obojímu můžeme být vnímavější ke svému okolí. Nejenom „platonicky“, myšlenkami na „ta místa tam někde daleko“, ale i u nás. Jak se mají naši sousedé?

CESTA PAPEŽE PO AFRICE A VNITŘNÍ EXIL AFRIČANŮ

Papež Benedikt XVI. strávil několik březnových dní v africkém Kamerunu a Angole. Ve svých proslovech zmiňoval význam soužití křesťanů a muslimů, ekumenu i situaci rodiny a s tím spojenou vykořeněnost mladých lidí, kteří se prostřednictvím prchavých a umělých rájů vydávají do duševního exilu. Duševní exil, to je pojem. Vydávají se do něj podle papeže mladí Afričané zahnaní nepřízní osudu do slepé uličky, v které je těžko žít s otevřenými očima a srdcem. Můžeme se přimlouvat za ně i za nás samotné. Afrika je možná jiný kontinent, ale lidé své problémy řeší často podobně, ať jsou odkudkoli. V duševním exilu je i dost obyvatel starého kontinentu, neodcházejme také.

Zdroje: evangnet.cz, proglas.cz, clovekvtsni.cz, jedensvet.cz, cirkev.cz

Z CENTRA:

V Brně se sešli předsedové SOMů, delegáti mládeže, seniorátní faráři mládeže, COM a Oddělení mládeže a radili se, volili synodály, diskutovali o vztahu mezi SOMy a mládeží na sborech, o podobě Sjezdů mládeže a dalších akcí pro mládež. Dále tato „elita“ mládeže se zúčastnila mezeniorátního bowlingového turnaje a přednášky o alternativní práci s mládeží. Setkání bylo pro některé celovíkendové, pro většinu dvoudenní. Zdá se, že nabídnutý formát porady zástupců mládeže slavil úspěch.

COM zahájil přípravu kolínského Sjezdu. Téma zní: Pod vlivem. Pod vlivem (ekonomickým) je však i samotná příprava Sjezdu - dotace na Sjezd jsou oproti minulým letům nižší, a tak program letošního Sjezdu bude více ve znamení „Mládež sobě“. Věříme, že se rádi zapojíte do příprav i programu Sjezdu.

Smutná zpráva na závěr: Karel Plíhal odřekl své vystoupení na našem Sjezdu. Nicméně pokud vše vyjde, v neděli večer bude na programu místo Karla Plíhala naprosto netradiční a originální hudební projekt... Více v příštích číslech.

ZE SENIORÁTŮ:

24. - 26. 4. Ústecká mládež připravila jarní akci BioŠpek. Ekologicko-industriální téma nás zavedlo do okolí Mostu, kde se také tato akce uskuteční.

24. - 26. 4. SeDM - Seniorátní dny mládeže Královehradeckého a Chrudimského seniorátu v Přelouči.

24. - 26. 4. Jarní školka Brněnské mládeže - Znojmo.

24. - 26. 4. Jihočeské seniorátní dny mládeže v Soběslavi. Téma hlavní přednášky: „Komunikace - trocha teorie a více akce“. Host: Martin Čech.

24. - 26. 4. se v Poděbradech po dlouhých pěti letech znovu setkají mládeže pražského a poděbradského seniorátu na společných seniorátních dnech. Jako téma si zvolily „Svítání na lepší zítřky“. Setkání se bude týkat křesťanské naděje a to z různých úhlů a s různými hosty. Program je vyloženě našlapaný, ale bez vás to nepůjde, takže určitě přijďte!

30. 4. - 3. 5. sportovní setkání Horácké mládeže v Horních Vilémovicích. Hlavním programem bude fotbalový turnaj.

1. - 3. 5. východomoravský SOM zve všechny na jarní mezinárodní setkání do Javorníku nad Veličkou s tématem MISTR SŇ: není-li žádného vidění, lid pustne. (Příslaví 29,18)

7. - 10. 5. Wejšlap + Brigáda v Šonově: jeden den práce na místním sboru, jeden den výlet, jeden koncert, jedny bohoslužby, jedna seniorátní neděle rodin jako jedna velká multigenerační akce o jednom prodlouženém víkendu.

30. 5. jarní výlet mládeže Brněnského seniorátu do Krumlova.

Více informací naleznete na webech mládeží jednotlivých seniorátů.

Rozcestník: <http://www.evangnet.cz/cce/mladeze>

FREAKFEST

LEGENDÁRNÍ FESTIVAL S BOŽÍ ATMOSFÉROU

PÁTÝ ROČNÍK HUDEBNÍHO ALTERNATIVNÍHO FESTIVALU FREAKFEST SE BUDE KONAT OD ČTVRTKA 18. DO NEDĚLE 21. ČERVENA 2009 NA NOVÉM MÍSTĚ V KEMPU BUŇKOV V BRĚHÁCH U PŘELOUČE (PARDUBICKÝ KRAJ). FREAKFEST JE NA ČESKÉ POMĚRY JEDINEČNÝ MEZINÁRODNÍ OPEN AIR MUSIC FESTIVAL JEHOŽ TĚŽÍŠTĚM JE ROCKOVÁ HUDBA, ALE SETKÁTE SE ZDE I S DALŠÍMI FORMAMI UMĚNÍ JAKO JE PANTOMIMA, DIVADLO, TANEČ NEBO RECITÁLY. DOPOLEDNE PROBEHNOU SEMINÁŘE A WORKSHOPY, ODPOLEDNE UMĚLECKÝ PROGRAM V ARTSTAGE A VEČERY BUDOU OPĚT PATŘIT ŠPIČKOVÝM KAPELÁM JAK Z ČECH TAK I ZE SLOVENSKA, POLSKA, NĚMECKA, HOLANDSKA NEBO SPOJENÝCH STÁTŮ. NEBUDE CHYBĚT ANI DOPROVODNÝ PROGRAM, ČAJOVNA, NOČNÍ KINO A OBLÍBENÉ PŮLNOČNÍ MŠE...

ŘEKLI O FREAKFESTU

Ve starších dobách křesťané každý rok konali pouť na místo, kde se jim dostalo požehnání. Dnes je pro mnoho mladých věřících takovou každoroční poutí účast na Freakfestu. Stejně jako poslední čtyři roky, i letos se už nemohu dočkat!

Alexandr Flek, hlavní překladatel Bible pro 21. století (NBK)

Na Freakfestu jsem byl z mnoha věcí nadšený - plno elánu mezi pořadateli, spontánní a přirozená atmosféra přátelství mezi účastníky. Bylo vidět, že naši "teens" Petra a David + jejich kamarádi ze sboru, si to užili (jezdí tam od té doby každý rok). To jsem rád, protože jinak pro ně zas tolik akcí není. Pravda je, že muzika, která se tam hrála byla fakt pro mladé. Musím přiznat, že i když se nepovažuji za žádnou vykopávku, na to, jak nahlas a jak dlouho do noci se tam hrálo, jsem se už přece jen cítil trochu starý...

Karel Režábek, muzikant a pastor Křesťanského společenství Plzeň

Sice jsem byla na Freakfestu vždycky jen obyčasná, ale i tak je to skvělé místo, kde můžeš poznat zajímavé lidi, poslechnout si dobrou a rozmanitou muziku. Osobně se mi líbily noční modlitby a chvály. Do té atmosféry bych přijela znovu:-)

Jiřka Markovová, zpěvačka a moderátorka Rádia7

Mám rád uvolněnou atmosféru na Freakfestu. Je to skvělé místo pro setkávání s přáteli a vytváření nových vztahů s lidmi z různého prostředí. Taky miluju ten čas uctívání. Nemůžu si prostě pomoci, když se podívám na ten mix lidí a všichni chválí stejného Boha. A o tom to je :-)

Waylan Bram, americký misionář

Pro mě je Freakfest příležitostí vidět pohromadě spoustu lidí, které mám rád, lidi se kterými mě spojuje víra i muzika. Když si můžu při té příležitosti zahrát, tím líp. O to víc se pak člověk těší do vody...

Petr Wágner, frontman kapely Goro a moderátor Rádia Wave

Pokaždé, když z festivalu odjízím, říkám si: „Kdyby byl další Freakfest už příští týden, vůbec bych nebyl proti.“ Pro mě je totiž FF výjimečnou několikadenní bohoslužbou se vším, co k tomu patří: Boží doteky, poznávání Ježíše, jak jsem ho do té doby neviděl, uctívání nebo to, že můžu Bohu sloužit. A určitě také setkání se spoustou lidí, kteří milují stejného Boha jako já. Kolikrát mě maníci s vizáží a muskulaturou barových vyhozovačů zaskočili svou pokorou, laskavostí a zamilovaností do Boha. Možná ještě jedna věc: kolikrát váháme, jestli na nějakou bohoslužbu pozvat svoje nevěřící kamarády. U FF mám ale pocit, že se pořadatelskému týmu daří záměr nedělat tradiční křesťanský festival, ale spíš vytvořit prostor, kam se ti, co Boha ještě neznají, dají v pohodě pozvat. A to mi přijde super!

Jakub Limr, pastor Křesťanského společenství Mozaika Hradec Králové

Co říct je jednoduché, Freakfest je festivalem, který přechází vše a pak také zaujme svou nabídkou. Tak co tu ještě čtete - šup šup objednat vstupenky :-)

Tibor Gembický, jeden z organizátorů festivalů Kristfest a Xray

SLEDUJ WWW.FREAKFEST.CZ

**18. - 21. 6. 2009
KEMP BUŇKOV
BRĚHY U PŘELOUČE**

BRATRSTVO

roč. 50/2009
číslo 4

Bratrstvo, evangelický časopis pro mládež.

Vydává Synodní rada Českobratrské církve evangelické.

Grafická úprava: O. Fikejs, sazba a technická redakce: Jitka Čechová

Adresa redakce a administrace: Jungmannova 9, 111 21 Praha 1,

e-mail: bratrstvo@evangnet.cz, tel: 224999273

Stránky na internetu: <http://bratrstvo.evangnet.cz>

Celoroční předplatné 200,- Kč, jednotlivé číslo 20,- Kč. Vychází 10x ročně.

Tiskne Sprint servis, Praha 6. Přídělené registrační číslo MK ČR 5092.